

Souboj

Trapsavec 2013

calibre 0.9.6

Souboj

„Tak prostě dostanou do držky...“ nabídl Pind’a svých 170 centimetrů a odhodlání pátého piva.

„A od koho to jako?“ rozhlédl se Taras po lokále, kde kromě hostinské a vlastní osady neviděl nikoho jiného, než onu provokující partu, jež v Pind’ovi probudila pradávne přirozené pudy.

„No...“ pohlédl Pind’a s nadějí na téměř dvoumetrového Barryho.

„Barry se teda prát nebude, že ne?“ položila Kikina zmíněnému dlaň na hřbet tlapy. Něžné gesto nepostrádalo náznak rozhodnosti, zatímco její pohled vyjadřoval jakousi až krvelačnou důvěru.

„Ne že bych zrovna preferoval Pind’ovo řešení, v případě nutnosti však není pochyb, že Barry má všechny předpoklady stát se naším bojovým předvojem,“ prozíravě komentoval situaci Prófa u vědomí svých spíše intelektuálních, než fyzických dispozic.

„Není to zas až tak blbej nápad, řek’ bych,“ promluvila Tarasova probuzená ješitnost, doprovázena adrenalinem.

Dotyčná parta dorazila chvílku po nich. Entrée doprovázel vlahý závan vůní nepřiliš vzdálených lesů s jemným nádechem dýmu ohně z ušlechtilých dřevin. Telata a usárny, sbalené s precizností až nepřirozenou, spočívaly na zádech postav, oděných v dokonale sladěné polní komplety německé či americké armády. Kompatibilita s bágly a doplňky zdála se být v tu chvíli naprosto přirozená. Čtvrtý vstoupil – ale ne, pouze podržel dveře – kluk, rozměry směle konkurující Barrymu. Jen viditelně pevnější, řeklo by se decentně. Jako poslední vplula s lehkým pokynutím hlavou na znamení díky holka – ale co, nebojme se metafor – víla, jíž mundúr na ženskosti nejen že neubíral, dokonce ji jaksi podtrhoval. Pětihlasé asertivní „Ahoj!“, přímé

pohledy do očí, avšak žádné chaotické zalamování, žádné představování. Usedli v protějším rohu, kulturista dívce odebral tele a rutinně zmanipuloval se židlí.

„Ty vole, co to je? Pověstná Brdská ideová brigáda nebo co?“ spíš obdivně než s despektem poznamenal polohlasem Taras. Prófa se tvářil zaraženě a nespouštěl ze skupinky oči. Tedy, chceme-li být přesní, naprosto nespolečensky civěl na ten „exkluzivní genderově komplementární objekt“, jak by se nejspíš sám vyjádřil, kdyby v ten okamžik byl schopen slova. Po chvíli, když se poněkud vzpamatoval, pronesl nejistě:

„Pozpátrete na ni. Uznejme, pánové – promiň, Kikino – že je to...“ zaváhal Prófa při volbě adekvátního výrazu.

„Vymazlená čičinka?“ navrhl Taras.

„Asi bych to formuloval jemněji, ale smysl tvé charakteristiky je poměrně přiléhavý,“ ušklíbl se lehce Prófa. Chopil se kytary, hrábl do strun a začal zpívat nezvykle vláčným hlasem „Stříbrného d'ábla“.

Tehdy se problém začal rodit. Nenápadný obrýlený „Němec“ naproti mezitím vybalil svůj nástroj (o půl hodiny později by očekávali přinejmenším violoncello, ale jednalo se též o kytaru. Byť tedy Ovation, ač pouze korejský.). Jakmile Prófa skončil, optal se protějšek pohledem, zda smí. Vlastně velmi slušně, s lehkým úsměvem. Předchozí produkci nijak nerušili, celkem pozorně poslouchali. Prófa zlehka přikývl. Měl pocit – nebo si jen namlouval? – že pohled víly, s nímž se ten jeho v průběhu hraní dvakrát třikrát protnul, vyzařoval směsku melancholie s tušeným zábleskem sympatií. Každopádně si pobrukovala s ním, soudil z pohybu rtů. Zklidni se, pomyslel si v duchu.

Kluk hrál a zpíval tak, že se v nich mísilo nadšení z prožitku s nejasným vědomím čehosi nepatřičného. Trojhlasý zněl jak ze studiové nahrávky, rytmus nutil k podupávání, neměli odvahu se přidat. Víla štěrchala rýží se

zamyšlenou grácií Polyhymnie.

Objektivně vzato nesl se průběh večera v úděsně pozitivním duchu. Hráči se střídali, v pohledech se zračil vzájemný respekt, před toaletami si dávali přednost, upíjeli decentně, dokonalost sama. Napětí bylo hmatatelné.

„Chci se sakra ožrat,“ ucedil Taras.

„A co ti v tom brání?“ usmála je jízlivě Kikina.

„Oni. To už je nesnesitelný. Podívejte, jak sledují každou náš pohyb, mám pocit, že nám i piva počítají...“

„Nu, když se mi před chvílí mimoděk a zároveň významně zadívala na domovenku, cítil jsem z jejího pohledu, jako bychom na Golden hnát snad ani neměli být tak hrdi...“ posmutněle souhlasil Prófa.

„Jednoduše už mě tak ňák serou, no...“

„Tak prostě dostanou do držky...“ nabídl Pind'a svých 170 centimetrů a odhodlání pátého piva.

***

Tarasův adrenalin odtekl někde kolem piva sedmého. Byl čas vyrazit. Hospodská ostatně již ostentativně zívala, slušňáci se také začali sbírat.

Ve dveřích se potkal Pind'a s nepříliš urostlým „Amíkem“. Kopl jej nenápadně do kotníku. Amík se snažil otočit a bonbónkem Pind'ovi sundal brýle. Ten se mu pokusil podrazit nohu, kluk akci ustál. Tvářil se zavile, ale nebojoval nijak zákeřně. Nikdo vlastně pořádně nevěděl, jak k bitvě došlo, fakt je, že se najednou ostatní řezali také. Barryho hrubá přírodní síla proti až příliš vyumělkovaným úderům kulturistovým získávala postupně

převahu. Prófa se svěřepým výrazem ladiče kontrabasu kroutil Němcovi uchem, ten se akorát snažil následovat směr pohybu. Kytary duchapřítomně zachránily holky, držely se stranou a pomyslně osvětlovaly scénu metáním blesků z očí. Taras se válel po zemi a snažil se servat z protivníka mantl. Podle zvuků se zdálo, že mohl dosáhnout alespoň dílčího úspěchu.

Hluk i sporadické nadávky utichaly, až s překvapením zjistili, že stojí pod schody sami. Prohlíželi si utržené šrámy, nic hrozného neobjevili. Pocit absurdity a údivu přetrvával. Holky ještě stály zkoprněle opodál, víla už bez kytary. Jakoby se náhle probrala, nakročila do tmy.

„Kdybyste byli nevyhráli, nejspíš bych tě tu nenechala a neodešla jen tak. Ale nic není ztraceno,“ otočila se dívka naposledy, pohlédla Prófovi do očí tak nějak posmutněle a zmizela za ostatními v temnotě. Taras jim ukázal domovenku, kterou serval soupeři z ramene: „T.O. Zlatá tlapička“

„Co jste doprdele zač!?“ ztuhl Prófa v náhlém prozření, vypadnuv definitivně z konceptu.

Chtěl věřit, že se přeslechl, ačkoli jasně vnímal vzdalující se dívčí alt: „Jsme vaše lepší já... Ahoj, snad někdy příště...“

Barryho ránu skoro ani nevnímal.

Marek Kysilka – Fenik

2. místo v kategorii Próza oldpsavců